

La desorientació d'Acció Catalana

Acció Catalana es troba, des de fa molt temps, perduda i desorientada dins del bosc esponerós de la política catalana, sense aconseguir trobar la sortida que l'ha de portar a la cobejada terra de promissió. Un parell d'anys enrera empenqué el corriol del blasma a la representació del catalanisme sentimental—la bandera barrada era quincalla i les gremials, emblemes patriòtics—; però com que al final del camí no hi trobà més que una muralla d'argelagues feridores, hagué de recular amb les mans i els peus ensangonats. Vist el fracàs, va emprendre ruta inversa i s'eregí en definidora del patriotisme pur i autèntic: la bandera catalana deixà d'ésser quincalla per a recobrar la valor de símbol autèntic dels ideals de Catalunya, i els dirigents del partit sense partidaris es negaren a pactar amb l'Esquerra Republicana pretextant que aquesta havia nascut impura pel morbós contacte amb Marcehlí Domingo, dirigent d'un partit espanyol. Al final del senderó seguit a ulls clucs hi havia un abim i en ell caigué Acció Catalana.

Després de la tamborella mortal de les eleccions municipals i legislatives semblava que el partit dels orbs s'havia de resignar a ben morir. El despit, però, és un gran fecundador d'energies, i els més tossuts dels seus components s'arraparen allà on pogueren per tal de sortir de l'afrau i altre cop recularen disposats a cercar nou viarany. No és possible seguir a Acció Catalana en les seves vertiginoses zigues-zagues. Per fi, concretaren la seva posició: feren responsable del seu fracàs a Francesc Macià per haver estat aquest honestament fidel a la ideologia i disciplina del partit que l'ajudà a proclamar la República a Catalunya, i des d'aquell moment tot el seu afany, tot el seu neguit s'orientà a desprestigià l'ideal de Catalunya, pensant que el fracàs de Macià com portaria la desfeta de l'Esquerra.

Les campanyes realitzades per Acció Catalana contra Macià i l'Esquerra han determinat la mort definitiva i oprobiosa del partit que les ha dut a terme. La moxiganga pro Anguera de Sojo és quelecom que incapacita definitivament a

Acció Catalana com a nucli polític republicà i liberal. En aquella hora estúpida, Acció Catalana es solidaritzà amb les dretes per tal d'esmicolar Macià i els seus sota l'allau reaccionària composta per tots els que motejaven al president de la Generalitat de demagog i de pertorbador de la vida social de Catalunya. Macià era massa amic dels elements populars; Macià era un esclau de la F. A. L.; Macià es recolzava en els obrers, els quals cap servei no podien prestar a la causa de les llibertats catalanes! Conseqüència de les violentes campanyes de "La Publicitat", "La Veu" i "El Matí", els homes de l'Esquerra hem passat entre els nuclis conservadors de Catalunya, com a empestats, com a individus nocius a la prosperitat de la nostra terra.

Doncs bé: a darrera hora, després del darrer discurs de Nicolau d'Olwer, "La Publicitat" ha descobert que eense el concurs de les masses proletàries Catalunya no assolirà la seva llibertat. Pressentim que els de l'Esquerra, dins de ben poc, comparats amb Acció Catalana resultarem retrògrades i sospectes d'aburgement.

Acció Catalana torna, doncs, a emprendre un nou senderó per tal de sortir de l'obaga on es troba perduda. Perdrà altre cop el temps i la resta de dignitat política que pugui servir.

A la terra de promissió s'hi arriba pel camí lluminós i ample de la sinceritat i de la convicció.

Intermedi còmic

"Les Circumstàncies" comenta que FOMENT digué que a la inauguració de la plaça de Rossinyol a la plaça de Castillejos, hi havia poca gent, degut probablement a la impopularitat de treure el vell nom esmentat de la plaça que des d'ara portarà el nom de Santiago Rossinyol, quan a Reus hi ha tantes places i carrers amb noms de sants que res no diuen a la història local.

El confrare excusa l'assistència del públic en el fet que en el matí del diumenge passat, que s'inaugurà la nova rotulació de la plaça susdita, es celebraven dos mí-

Enjudiciant una actitud

No pel desig d'enfondir diferències, sinó més aviat per la consideració i estima que ens mereix la personalitat de Marcehlí Domingo, devem insistir sobre el tema greu de la seva separació del Directori de l'Esquerra. En el nostre article anterior dedicat al mateix tema, fèiem el retret a Domingo de la seva actitud vacilant i contradictòria en quant respecta a la seva posició d'esquerra i de cara a Catalunya, i avui volem estudiar les causes d'aquesta actitud en quant hi hagin pogut influir els factors propis i els externs. Estimem com a factors propis els de la formació política de Domingo, i factors externs, els de llurs relacions i medi polític en què es mou.

Quant als primers, no és pas un secret per a ningú que Domingo, no ha tingut una formació política eminentment catalana; al contrari, amb tot i ésser fill de Catalunya; amb tot i no haver sortit com qui diu de Catalunya, sinó ja formada la seva personalitat política; Marcehlí Domingo, ha tingut una formació política espanyola, de cara a Espanya, amb la cultura i l'espiritualitat que tot això comporta.

Això no obstant, però, Marcehlí Domingo com element espanyolista, no ha estat mai un mal català, no s'ha posat mai enfront de la llibertat de Catalunya, sinó que més prompte l'ha servida en l'essencial i bàsic, i en tots els moments de lluita, així en l'oposició antimo-

nàrquica, com en el govern de la República.

Naturalment, que en dir això salvem les seves falles, sobretot les dels darrers temps, la seva marxa enrera en quant a l'Estatut, aconsellada últimament, i la seva dimissió del Directori de l'Esquerra, recolzada en apreciacions injustes sobre el descontent de Catalunya (confonent aquesta amb les dretes) del govern de la Generalitat i l'actuació de l'Esquerra. Però el que enjudiciem ara, precisament, són les causes d'aquesta actitud, d'aquest teixir i desteixir, d'aquest pas vacilant i contradictori que és característica sobresortint de la política de Marcehlí Domingo, transportada ja, si es vol, de temps preterits quan amb Lairer sentí la velleïtat de fer ingressar el Partit Republicà Català a la tercera Internacional, etc., etc.

Quant als factors externs que hagin contribuït a l'actitud de Marcehlí Domingo, hi ha el de les seves amistats i relacions polítiques, moltes d'elles naturalment interessades, des de l'exaltació de l'illustre republicà al governament del país, i altres amb pla d'especular a base d'una aproximació que els permeti sumar els vots que té Domingo a Tortosa i altres indrets de les nostres Comarques pel seu prestigi i arrelament personals. Així hem vist aquests dies amb el natural astorament com els adversaris de la vigília se li acostaven aduldors i servils (debilitats humanes que en la política, en la baixa política, són molt corrents). Aquests factors, i d'altres, com el medi governamental en què viu Marcehlí Domingo, des de la proclamació de la República, poden i deuen haver contribuït en la seva greu actitud amb referència a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Això és patriotisme, carai, i no el nostre.

Ara, el que seria interessant de saber, és si l'autor de la versió de "Diario de Reus", va assistir realment a l'acte, perquè es donen casos... Amb tot, és altament còmica, per no dir estrafalària, l'apreciació del cada dia més volgut confrare "Les Circumstàncies".

tings, revista de la Creu Roja, reunió dels socis de la Caixa Mútua, etcètera, tot el qual restà públic a aquell acte.

L'explicació de l'ocorregut és bastant especiosa, però el curiós del cas, el que és realment còmic, és que compari la nostra versió amb la del "Diario de Reus", segons el qual hi havia una gran gentada, estimant que aquesta versió encara que no fos certa, és més patriòtica que la nostra amb tot i ésser la verídica, "per tal—diu el confrare—de deixar en bon lloc la ciutat als ulls dels lectors forans".